

Vodákův Hubertus

„Háčku, nechlastej!“ trhám Tondovi od úst už zcela prázdnou láhev bílého Key-rumu. „Ty vole, von tam stihl půlku naklopit. Bez pauzy. Musíme bejt furt ve střehu! Kdo ho měl hlídat?“ ptám se a vtom mi dochází, že odpověď se mi asi nebude líbit. Taky že jo. „Je to tvůj háček, joudo, přece ty,“ směje se zlomyslník Páťa. Teď mi teprve dochází, do čeho jsem se to navezl. Jenže háčkovou jsem nesehnal a kdybych jel na singla, budu na voleji dřít za dva a navíc platit půjčovně pronájem za celou loď. Takhle to budu mít za polovic, ale mám se na co těšit.

Tonda je silnej. Dokonce jezdí vodácký marathony. Když zabere, loď poskočí dopředu. Když zabere moc, nepřetáhnu ho ani ze zádi. Protože je silnej, je taky těžkej. Vlna pod šlajsnou pokleslé přídi vždycky ušetří parádní kopanec a několik hektolitrů vody. A co je nejhorší, na přídi se vrtí! A ještě k tomu ho musím hlídat i na souši. Už to začalo. Přepínám se do pohotovostního módu.

Kdysi na Otavě povídá jakoby nic: „V noci bude asi zima, co?“ Táhlo na pátou a vzduch chladl. „No to víš, léto je v čudu, ale ve spacáku to neva, ne?“ opáčil jsem. „No právě. Ve spacáku. A ten nemám...“ „Cože?“ nechápu. „Dyť jsem vám to ráno říkal. Asi mi ho někdo ukrad,

když jsme šli na snídani.“ „Kdys nám to říkal??“ Paměť nemám zrovna dokonalou, ale tohle bych si pamatoval. „No, ráno, jak jsme balili...“ Podrobným průzkumem v partě jsme se dobrali k tomu, že kdosi skutečně zaslechl polohlasem pronesená Toníkova slova, ale přikládal je běžnému shánění zatoulané bagáže při balení. Skutečnost, že Tonda přijde o spacák a nezmobilizuje mohutnou pátrací akci, alébrž to odbude jednou tichou zmínkou, nás už tenkrát varovala. Na další vodě ztratil čepici. Pak čepici a brýle. Pak čepici a bundu. Pak zapomněl v hospodě bágel. Mojí kytaru zapomněl při přestupu ve vlaku a sprintoval pro ni na poslední chvíli. Vlastně už jen čekáme, kdy se nám ztratí on. Je to jen otázka času. Na druhou stranu, jeho čepice se nikdy neokouká.

Svěřujeme zbytek Key-rumu Barce. Tam bude v bezpečí. Což se o nás tak úplně říct nedá. Voda totiž většině účastníků způsobuje dehydrataci. To víme ze zkušenosti. Takže je potřeba doplňovat tekutiny. Rum je tekutina. Takže abychom zabránili dehydrataci, pijeme rum. Výživář by s tím asi nesouhlasil. Proto s sebou žádné výživáře nebereme a na každé vodě prověřujeme, jestli všichni správně chápou principy vodácké látkové výměny. Tonda je pochopil dobře. Ale ještě musí porozumět dávkování.

Hladinka Key-rumu v láhvi zašplouchala, když strojvůdce zašlápl brzdu v Lokti. Nikdo jsme si včas nevšiml, že se blíží výstupní stanice. Parta se nechtěně fackuje při chvatném oblékání svetrů a nahazování bágelů. Málem jsme to nestihli, těm posledním se vlak už pomalu rozjížděl pod nohama. Starobylý loketský hrad se důstojně tyčí nad řekou, která se kolem něj stáčí téměř do kruhu. Město je ztichlé, nevypadá to, že by v nějaké hospodě zrovna čekali náš příjezd. V kempu naše první kroky míří k vodě. Zapalovače rozžínají cigarety, znalecky postáváme na břehu, posloucháme tiché šumění

a hodnotíme stav, jak parta vodníků nad sbírkou hrnečků na dušičky. Danny přinesl kytaru a vůbec nevdá, že Pink Floyd nejsou zrovna vodácká kapela. Řvu, až mě škrábe v krku. Však to Key-rum vyléčí. Tyhle chvíle jsou mé třešničky na dortu života.

Ráno nad Ohří je vlezlé, chlad táhne od řeky, každý, kdo si nevzal do spacáku tlusté ponožky se zaříkává, že odteď bude vozit zimní spacák. V zatáčce zaskřípaly kola auta správce kempu. „Jede rum!“ vykřikl kdosi. Ten včerejší je samozřejmě v háji. „Já si dám... nějaký vitamíny. Džus,“ chytá Tondu mlsná a míří ke kiosku. Za chvíli je zpátky. „Tak co? Jaký tam maj džusy?“ vyzvídám. „S vodkou,“ povídá Toník a potutelně se usmívá. Sakryš, musím háčka dohnat, posádka musí být naladěna stejně. Honem zakládáme *Společenstvo Zdravé snídaně* a hlásí se půlka party. Pár *Zdravých snídaní* a kiosek hlásí, že došel džus. Bude z nás asi nejzdravější vodácká banda na řece.

Snídaně nás v poklidném tempu přenesla přes poledne a blíží se třetí. Některé háčkové to viditelně znervózňuje, jediného háčka – samce mám totiž já a toho jsem ještě nevózního neviděl, v tuhle chvíli mi ho také zbylí kormidelníci zcela nekamarádsky závidí. Toník má i své výhody.

Nejčerstvěji zamilovaní kormidelníci kapitulují pod tlakem svých poloviček jako první. To se dalo čekat. S těžkým srdcem opouštíme životodárné okénko kiosku a vlečeme barely do lodí. „Háčku, máš všechno?“ kontroluju Tondu. Všechny háčkové při otázce viditelně zbystřily, neboť hrozilo, že se náš odjezd opět odkládá a bude se něco hledat. „Ztratil jsem pastu na zuby. Ale tu stejně na vodě nebudu potřebovat,“ uklidňuje Toník. Napjatější polovinou party proběhla úlevná vlna.

Kýly dřou o písčnou mělčinu, pádla dutě odlamují vodu o zádě a vykoupený loketský kiosek mizí

za zatáčkou. „Takhle se přitahuje, Karlo, poslouchej mě! Tohle je důležité!“ zaučuje říční vlk Páťa novou háčkovou. Slečna je nová a zjevně netuší, že se hraje i o její setrvání po Pátově boku ve všedním životě. Nikdy by nesnesl, aby jeho drahá polovička neuměla pádlovat. „Hele, takhle se vykloníš a jako si naženeš vodu pod loď. A takhle se vodlamuje. To tu vodu zase jakoby vodtlačíš. Chápeš?“ Karla viditelně nechápe, co to do ní ten pošuk na zádi cpe. Ale zřejmě si řekla, že jí zase tak moc neublíží, když se bude chvíli snažit. „Asi takhle?“ jemně hladí hladinu. „To je málo, musíš se víc vyklonit a pořádně zabrat.“ „Ale tady vepředu je to strašně vratký! Se vykloním a to... votočíme se!“ oponuje Karla. „Říká se cvaknem. A necvaknem, uvidíš!“ hlas Páti se sebejistě rozléhá nad Ohří, jakoby říkal *nejseš první háčková, kterou jsem odchoval a můžeš být za dril vděčná, se mnou se totiž neutopíš.*

Nad Karlovými Vary zapadá slunce a barví stromy lemující řeku i jejich odrazy dozlata. Kdyby někdo přimaloval duhu, bude se ten obrázek prodávat hned vedle sádrových trpaslíků a céděček Modern Talking.

Asi jsme to dneska s tou snídaní přehnali. Naštěstí, dokud jsme na lodích, nechají si háčkové své *já byla sbařená už od desíti* pro sebe. Už nesoulodíme, v posádkách panuje zaryté ticho a rytmické šplouchání pádel nás žene do tmy tempem nevídaným. Teď se Tondovy svaly fakt hodí. Ani se dneska moc nevrčí, pochvaluju si, stačí mu říct, kde si má vysedět na lavičce důlek. Teda – říct... Párkrát zařvat. Ale funguje to.

Pořádně přitahuje, aspoň že už je zima i na komáry. „Poslední kilák na Huberták,“ hlásí energicky Páťa. Má řeky v malíku, kdoví, jak se mu tam všechny vejdou. *Kilák. To dáme i potmě,* říkám si. Nebude to ostatně první noční jízda. Zažil jsem situace, kdy to byl spíš killák. Poslední dobou nám čím dál častěji vodácká snídaně zabírá valnou část dne a dojezdy bývají místy dramatické.

Už poznávám okolí. Jak to, že Hubertus víc neřve? Tahle cvičná kajakářská peřej přece vždycky stála za to. Že by jí pročistila ta vichřice před týdnem? Velká voda mohla odklidit balvany... Škoda. Podle zvuku to dáme s přehledem. „Jedem bez dívání. Stejně bysme v týchle tmě nic neviděli,“ oznamuju Tondovi. Toník je v klidu. Toník je vždycky v klidu. Jsou situace, kdy to až děsí.

Od pravé strany se do púlky řeky táhne hrázka, to aby propustí teklo vody víc a rychleji. Po paměti mířím metr od kraje hrázky, tudy to vždycky šlo projet. Voda už se zrychluje, hrázka se mihne kolem, ale tam, co byl dřív vodní kohout, je šutrák. Škrtneme ho levým bortem, ale hned pod ním je další, jen taktak vytáčím loď a řítíme se z peřeje ven. Teď už je to fofr, ale nejhorší máme za sebou, říkám si.

Najednou Toník něco nesrozumitelně vykřikne, tak nějak divně máchne oběma rukama do vzduchu a než mi dojde, že řve *DRÁT!*, přistane mi cosi na bříše a z plné rychlosti, jak jsme se vyřítili z peřeje, nás doslova zasekne na místě. Drát mě ohnul dozadu, najednou nesedím, dělám něco na způsob cviku *most*, zadní bort mě krutě tlačí do beder a přes hlavu se valí proud vytékající z propusti. Drát se mi zasekl pod pravou paží a bradou a drží mě pod vodou přilepeného k zádi. Ještě že jsem se stihl nadechnout, mám aspoň chvíli na důstojný zápas.

Myšlenky mi hlavou letí jako Šinkansen. *A ne a ne-cvaknu nás*, říkám si. Drát je z poctivé oceli a dává to ruce znát. Snažím se loket provléknout pod ním, abych si uvolnil ruku, ale marně. V levé ruce pořád držím pádlo, ale kdybych ho pustil, už nebudu vodák. Voda kolem hlavy řve a pění, vteřiny rychle ubíhají a dech dochází. *No tak, hni se*, cloumám rukou pod drátem, ale ten drží a hne se jen tak, aby mi na paži přidělal další modřinu. Ještě chvílku a vzdávám to. Otáčím boky loď kýlem vzhůru, drát se po něm svezde a jsme volní.

Škoda. Ale dělal jsem, co jsem mohl. Prskám vodu a chytám loď, která sice nestíhá nabrat rychlost, zato je plná vody a má setrvačnost jako přežraný vorvaň. Toník chytá uvolněný barel. Danny s Páťou už skočili do řeky a chytají druhý konec lodi. „Cos to tam vyváděl, čoveče? Dyk sem říkal, že je tam drát!“ směje se Páťa. „Pozdě, tyvole. A já tě stejně neslyšel. Kde se tam vzal?“ „Já nevím. Pojď se převlíct, než budeš modrej,“ povídá a táhnou s Dannym loď na mělčinu. „Už jsem skoro o tebe měl strach, byls pod vodou asi minutu.“

Cvakáme zuby flamenco a soukáme se do suchého. Kdosi z party vykouznil jako zázrakem nevyprázdňenou placatku poctivé domácí slivovice. Páťa zatím obhlíží břeh. „To ta vichřice,“ podává z dálky reportáž, „to je drát na kajakářský branky. Strom, co na něm byl přidělanej, šel k zemi.“ Páťa s Karlou měli štígro, namířili si to z peřeje ke břehu o chvílku dřív a drát minuli jen o fous. Slivovička zabrala a po těle se mi rozlévá hřejivé blaho.

Traverzujeme na druhý břeh, rozděláváme oheň a sušíme věci ve štíplavém kouři. Danny vybalil svou milou a jemně hrábl do strun.

„Tak co, Tondo, dobrý? Jsi OK?“ pro jistotu kontroluju stav háčka. „Jasně. Skvělý.“ na chvíli se odmlčí. „Ale asi jsem ztratil čepici.“

Jiří Nosek – Pígo